

Іван. Вже хвалити Бога не робимо панщини. Іще окремо старе поле, а отсе кажуть, приїдуть наділяти нас землею!

Микола. Якби не та панщина, можеб і наша мати була жива, я б не тиняв ся світами, більше двацять років! А чи давно померла моя стара мати?

Любка. Бабуня померли вже давно. Іще я була дівчиною.

Микола. Чи добре вам жилось без мене? (здалеку чути гуртову пісню дівчат і хлопців).

Любка. Ет! Яке жите тай добро! Бідували, та побивались з матерію до останнього часу! Якби не тяжка робота, то можеб й мати бул: живі! (спів чути близше). Йдїть до хати, та....., будьте ласкаві. (хотїла сказати тату, лиш спинилась).

Микола. Посидимо діти тут! От і молодь десь збираєсь на гульню, то й побачимо. Може тепер не забороняють, як колись.

Іван. Гуляють тепер кїлько самі хочуть, поки не вприкрить ся, аж відтак розходять ся!

Микола. Сїдай Любко! Сїдай коло мене! Розкажу вам дещо з дороги, двацять кїлька лїтної! (Любка сїдає. Тут виходить гурт з піснею).